

Begoña Ibarrola

Contes per a famílies feliçes

Il·lustracions de José Luis Navarro

Estrella Polar

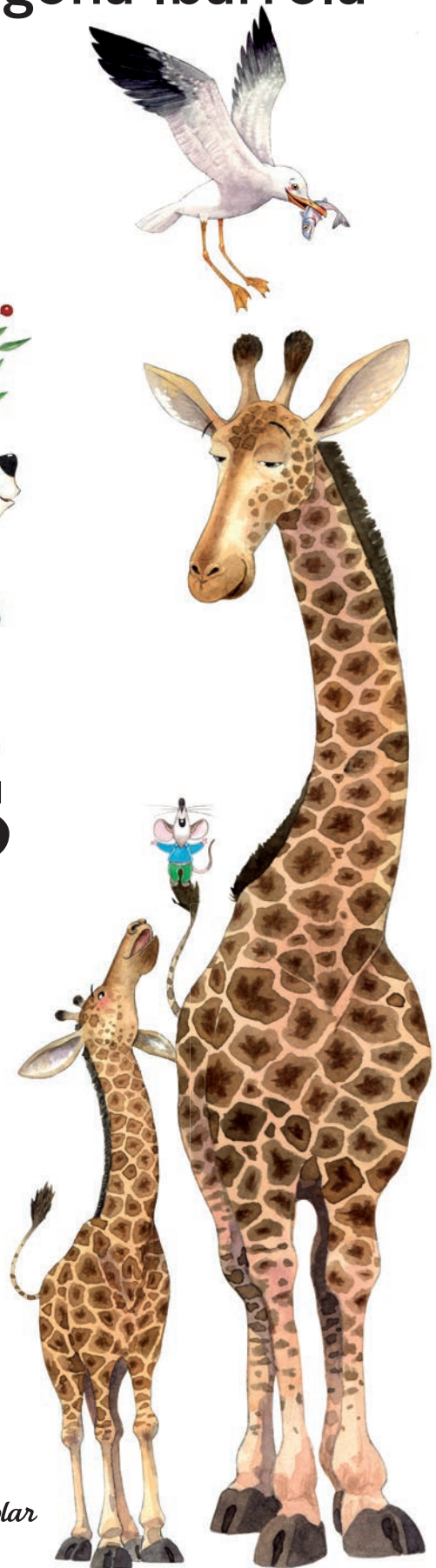
Begoña Ibarrola

Contes per a famílies feliçes

Il·lustracions de José Luis Navarro

Estrella Polar

Índex de contes

1.- Detectiu temporal.....	10
2.- Mama cangur	20
3.- Històries de terra i mar.....	28
4.- Uns animals molt tafaners	36
5.- Les idees de la Pinta	44
6.- Els micos exploradors.....	52
7.- Els regnes del Namú	60
8.- Una amistat estranya.....	68
9.- Aventura al gel.....	76
10.- Sorpresa d'any nou	84
11.- Benvinguda, Linda!.....	92
12.- El viatge del Canus	100
13.- La tribu de l'arbre.....	108
14.- Els veïns nous	116
15.- Un cau emocionant	124
16.- Ja res no serà igual	132
17.- El planeta dels animals	140
18.- Misteri al bosc	148
19.- Les lliçons de la Cuablanca	156
20.- El rescat	164

Decàleg per a famílies felices

A la nostra família...

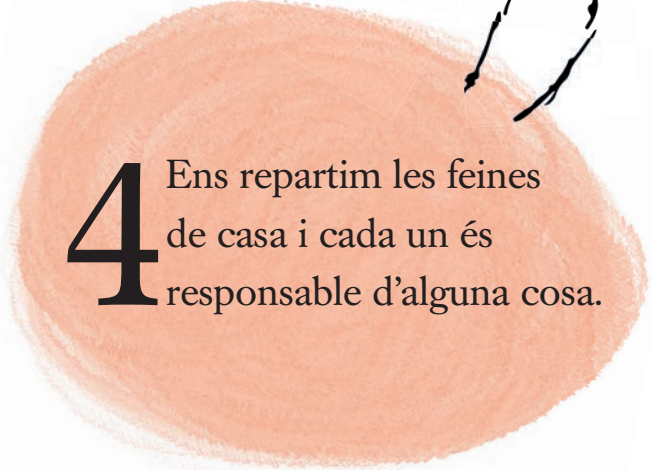
1 Ens estimem i ho demostrem de maneres diferents.

2 Busquem cada dia moments per parlar entre nosaltres.

3 Compartim experiències i fem plans junts.

4 Ens repartim les feines de casa i cada un és responsable d'alguna cosa.

5 Ens tenim
confiança els
uns als altres.

6 Formem un equip
i compartim uns
mateixos valors.

7 Solucionem
els conflictes
dialogant.

8 Podem expressar
tota mena d'emocions
i de sentiments.

9 Sabem que no som
perfectes i que podem
cometre errors.

10 Som optimistes i
gaudim de les coses
bones de cada dia.

Detectiu temporal

Aquella tarda, l'avi del Golafre va seure al seu costat al sofà i li va dir:

–Fa molt temps, el meu avi em va explicar una llegenda sobre un ratolí que es va convertir en detectiu perquè volia saber què feien altres ratolins per ser feliços. Vols que te l'expliqui?

–Sí! –va respondre el petit ratolí, molt content.

–D'acord, doncs, escolta amb atenció:

El Sagus havia nascut en una família nombrosa i, des de petit, li agradava més jugar sol que amb els seus germans. Deia que els seus jocs eren ximpls, que les clavegueres eren massa fosques, que no valia la pena arriscar la vida per agafar un tros de formatge... En fi, que gairebé sempre estava sol, parlava sol, fins i tot es divertia tot sol, ja que no necessitava ningú per passar-ho bé. No obstant això, a mesura que va anar fent-se gran, el Sagus es va adonar que no era feliç. Moltes vegades sentia que era invisible en un aniversari, altres vegades sentia enveja quan veia els seus germans celebrant l'arribada dels seus fills o festejant algun èxit, sense entendre quin sentit tenien tantes abraçades i petons.

–Pobre Sagus, es devia sentir molt sol...

–Doncs sí, i no era feliç, per això va decidir investigar.

–Però, avi, per què ningú l'estimava?

–I qui t'ha dit això, Golafre? Segurament alguns ratolins de la seva família se l'estimaven molt, però ell no se n'adonava.

–I per què no se n'adonava?

–Escolta i ho entendràs:

El Sagus va buscar al diccionari la paraula «felicitat», i després la paraula «amor», que sentia tantes vegades al seu voltant; va preguntar a molts ratolins si eren feliços; alguns no sabien què contestar i altres simplement se'n reien, d'ell; va preguntar als seus germans si se sentien estimats, i tots li van dir que sí, encara que no podien explicar gaire bé com ho sabien. Així que va decidir investigar pel seu compte, es va comprar

una ullera de llarga vista, un quadern i va començar a escriure, al final del dia, tot el que havia descobert.

El que més li va cridar l'atenció de la seva recerca va ser que molts ratolins associaven la paraula «amor» a la de «felicitat». Va apuntar a la llibreta: «Uns se senten feliços perquè algú els estima i altres són feliços perquè estimen algú».

—Ara entenc, avi, que potser, al Sagus, la seva família l'estimava, però ell no se n'adonava. I per què no tenia amics? Jo als meus amics els estimo molt.

–Continuo –li va dir l’avi–, ja veuràs el que va descobrir:

Durant algun temps, amb la ullera de llarga vista, va observar el que feien els humans, el que feien els ratolins i, fins i tot, el que feien els gats –en aquest cas, mort de por–, i comparant-los va trobar algunes coses iguals i altres de ben diferents. Així que va apuntar a la llibreta: «Sembla que l’amor es pot demostrar de moltes maneres, amb un petó, una carícia, una abraçada, o amb un regal, però amb els humans tot és més complicat perquè a vegades senten amor cap a algú, però no ho demostren».

–Això és veritat, avi, el meu germà diu que li fa vergonya dir a una ratolina que li agrada i que sent alguna cosa per ella.

–Ah! Però si a ella també li agrada ell, se n’adonarà, encara que no l’hi digui.

—I com, avi?

—Escolta i ho veuràs:

Una tarda, la Ratona, l'àvia del Sagus, li va dir:

—M'encanta que siguis detectiu, saps per què?

—No, àvia, ets la primera que m'ho diu —va contestar sorprès.

—Perquè ser detectiu és el mateix que ser curiós, i quan sentim curiositat per alguna cosa, n'aprenem molt.

—I tu, àvia, com saps que estimes algú o que algú t'estima a tu?

La Ratona se li va acostar i li va dir a cau d'orella:

—Hi ha molts senyals..., només cal descobrir-los. Et donaré alguna pista. Quan escoltes amb atenció algú, li demostres que l'estimes; quan no ajudes algú perquè saps que pot fer-ho tot sol és perquè l'estimes molt, i de vegades una mirada també expressa afecte.

Aquella tarda, abans de marxar, l'àvia Ratona el va abraçar ben fort i li va dir:

—Jo t'estimo molt, Sagus, ets diferent dels teus germans, però t'estimo tal com ets, apunta-ho al quadern; qui t'estima no t'obliga a canviar.

Aquella nit va escriure a la llibreta: «Escoltar és també una manera de mostrar amor o estar a prop d'algú que et necessita. Qui t'estima et respecta tal com ets i de vegades no ajudar també demostra amor».

—Vaja! En això no hi havia pensat. Així que quan la mare no m'ajuda a fer els deures és perquè m'estima?

—És clar! Si ella te'ls fes, tu podries pensar que no ets capaç de fer-los tot sol i això no és veritat.

—I quan el pare no em deixa agafar la bicicleta del meu germà gran és perquè m'estima?

–És clar!, i no vol que tinguis un accident.

–I quan tinc un problema i el meu amic m'escolta, vol dir que m'estima?

–És clar, Golafre! Però ara continuaré la història. Escolta bé:

Al Sagus no li agradava gaire la ciutat i un dia va decidir prosseguir les seves investigacions al camp, convençut que allà hi trobaria noves pistes. Aquella va ser una decisió encertada, ja que va conèixer una família de ratolins que el va ajudar a comprendre algunes coses, sobretot la ratolina Runa.

–Saps? –li va dir un dia–, a la nostra família cada un és diferent. El meu fill gran és molt petoner, el mitjà per demostrar-te que t'estima et fa un favor o t'ajuda en alguna cosa, no ho diu amb paraules sinó amb gestos, i la petita no vol petons ni abraçades.

–I tu què fas?

–Jo els respecto com són perquè els estimo moltíssim i dono a cadascú el que necessita.

Més tard, el Sagus va anotar a la llibreta: «Sembla que les paraules “respecte”, “amor” i “felicitat” estan relacionades entre elles i cadascú expressa l'amor de maneres diferents».

De sobte, el Golafre va abraçar l'avi mentre li deia:

—Avi, t'estimo molt!

—I jo a tu —va contestar ell abraçant-lo—, però escolta el final de la història:

Aquella nit, el Sagus no va poder dormir perquè es va adonar que al seu voltant hi havia familiars i amics que l'estimaven molt, i ho demostraven de maneres diferents. Els pares no eren de fer gaires petons ni abraçades, però li demostraven el seu amor en molts moments. Va recordar que el van aplaudir quan va recitar una poesia, i li van posar un marc al diploma quan va aprendre a nedar, amb quin afecte la mare l'acotxava cada nit, com d'orgullós d'ell se sentia el pare quan intentava

fer alguna cosa difícil. I va recordar tants moments que va decidir tornar a casa i deixar la investigació.

—I què va passar després, avi?

—Doncs que va tornar a casa, va abraçar els seus pares i els germans i, després, va sentir que començava a ser feliç, i va decidir que tot el que havia après en la seva feina de detectiu ho explicaria algun dia als seus fills i als seus nets. I conte explicat, conte acabat.

—Demà me n'explicaràs un altre?

—Sí, au, ara ves a jugar amb els teus germans.

En Golafre se'n va anar corrent i l'avi es va aixecar del sofà i va obrir un calaix. Allà hi tenia la seva ullera de llarga vista i el seu quadern. Quantes coses havia après fent de detectiu! Després va agafar l'àlbum de fotos i va passar els fulls lentament mentre pensava en la Ratona, el seu gran amor, amb qui havia viscut tants i tan bons anys.

Per a famílies

- Educar els infants amb amor és el pilar fonamental per al seu desenvolupament harmònic i el seu creixement integral.
- Un infant no ha de sentir mai que l'amor que se li dona depèn de les seves accions. És important que se senti estimat de manera incondicional, sense dependre del que faci.
- L'amor es pot expressar de moltes maneres. Inventa formes diferents de demostrar el teu afecte, més enllà dels petons o les abraçades. Pots preguntar al teu fill o filla com li agradaria que l'hi demostressis.
- De la mà de l'amor va el respecte, que també és important fomentar. Respectar implica acceptar l'altre tal com és i expressar el nostre amor per ell de la manera que el rebi millor.
- El Sagus vol ser feliç. Comenteu quines coses us fan feliços a cada membre de la família i feu entre tots una llista dels moments en què heu estat més feliços en família.
- Escoltar és una forma d'estimar. Dediqueu temps a escoltar-vos els uns als altres?
- Podeu pintar un gran cor i posar-hi a dins fotos de cada membre de la família.
- Comenta amb el teu fill o filla que, de vegades, quan no l'ajudes, estàs demostrant que confies en ell i que vols que intenti fer alguna cosa per si mateix.
- Escriviu, en diversos paperets, diferents maneres d'expressar amor: petons, pessigolles, una abraçada, una floreta, un regal... Fiqueu els paperets en un pot de vidre buit i, cada dia, feu que cada membre de la família en tregui un i compleixi el que li hagi tocat.

